

HVALA, HVALA NA TEM DARU,
KI STE NAM GA DAROVALI!

S temi besedami belokranjskih kolednikov se tudi mi zahvaljujemo vsem bralcem, ki so ustregli naši prošnji in nakazali naročnino. Nekateri so bili velikodušni in še kaj primaknili. Iz tega smo spoznali, da jim je Glasnik všeč in da želijo, naj bi še naprej izhajal. Potrudili se bomo, da po naši krivdi ne bo utihnil in da bo zanimiv, po možnosti vsaka številka tematska celota.

ETNOGRAFSKO DELO SLOVENSKEH MUZEJEV

V lanskem letniku smo pisali o tem, kje in koliko ljudi se poklicno ukvarja z narodopisjem ter hkrati povabili naše muzejske delavce, naj bi poročali o svojem delu. Marsikdo niti ne ve, koliko je v Sloveniji muzejev, ki imajo etnografske zbirke, še celo nam ni znano, kaj raziskujejo, kakšne načrte imajo, s kakšnimi težavami se borijo itd. Želeli smo, naj bi Glasnik postal vsem slovenskim etnografom prijetno shajališče za prijateljski strokovni pomenek, kjer bi izmenjavali informacije. Zdi se, da se nam bo ta želja letos uresničila, saj lahko tokrat že poročamo o etnografskem delu v muzejih v minulemu letu 1967.

Belokranjski muzej iz Metlike poroča, da je zaradi obnovitvenih del na stavbi delo v etnografskem oddelku malo počivalo. Pridobili so 20 novih predmetov ter posneli več dokumentarnih ozkih filmov in barvnih diapozitivov o pustovanju, trgatvi in starih mlinih na Krupici. Spomladi in jeseni so v 11 vaseh izpolnjevali vprašalnice za etnološki atlas Jugoslavije.

Čebelarški muzej v Radovljici se ukvarja z etnologijo le deloma, kolikor je pač v zvezi s čebelarstvom. Tako mu je lani Slov. etnogr. muzej iz Ljubljane posodil in uredil občasno razstavo modelov za mali kruhek. Za zbirko so pridobili med drugim dve novejši panjski končnici s Koroškega.

Dolenjski muzej v Novem mestu nima svoje stalne razstave etnografskih zbirk, ampak vse gradivo hrani v depozitu. Letos namerava izbrane primerke razstaviti, da bi zlasti okoličane opozoril na etnografske predmete, ki jih marsikje na Dolenjskem še imajo in jih muzej zbira. Za dobro organizirano terensko službo in večje nakupe predmetov žal ni denarja.

Etnografski oddelek Gorenjskega muzeja v Kranju je v preteklem letu zbiral in raziskoval gradivo za razstavo "Ljudska slika na steklo na Gorenjskem", ki je bila odprta spomladi. Na razstavi so bile sistematično prikazane posamezne ljudske slikarske delavnice, tipski razvoj slikanja na steklo, vpliv uvoženih slik na izdelke domačih delavnic in tehniko načina slikanja. Ob razstavi je izšel tudi vodič.

Etnografski oddelek je sodeloval tudi na razstavi "Kulturni spomeniki in turistične znamenitosti na Gorenjskem", ki jo je muzej pripravil v pobratenem mestu La Ciotat v Franciji. Prikazani so bili zlasti predmeti ljudske umetnosti in fotografije ljudske arhitekture.

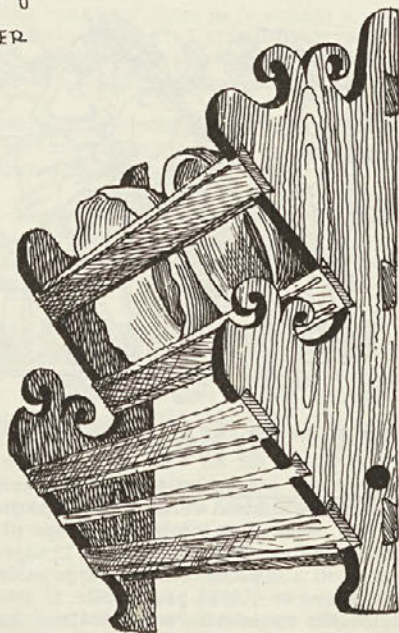
Razen tega so že lani začeli pripravljati razstavo o planšarski kulturi na Gorenjskem. V ta namen so zbirali gradivo na terenu, raziskovali planšarska naselja in gospodarstvo ter naredili večje število fotografij, diapozitivov in tehničnih risb. Letos bodo to delo nadaljevali v bohinjskih planinah in po zahodnih Karavankah. Pridobili so nad 80 etnografskih predmetov in opravili več priložnostnih akcij, katerih poglobitni namen je bil zbiranje ogroženih predmetov.

Goriški muzej v Novi Gorici toži, da med svojimi sodelavci nima etnografa in zato etnografsko delo v precejšnji meri počiva. Področje muzeja s sedežem na gradu Kromberku obsega vso severno Primorsko, tudi zbirke v Tolminu, Trenti in na Vrhnem. Letošnji občinski proračun zagotavlja sredstva za namestitvev kustosa-etnografa. Mlajšemu strokovnjaku, ki bi prevzel delo v Goriškem muzeju, se torej obeta težko, a hkrati hvaležno pionirsko delo, pri katerem bi lahko pokazal vse svoje sposobnosti in se strokovno uveljavil.

Tudi Loški muzej v Škofji Loki se bori s finančnimi težavami in je mogel odkupiti le malo predmetov. Pač pa si je v zameno za kopije pridobil 11 originalnih poslikanih znamenj. Decembra 1966 je namreč priredil razstavo "Poslikana lesena znamenja iz Poljanske doline", ki je bila odprta do konca februarja 1967 in si jo je ogledalo čez 1700 obiskovalcev. Razstavljena znamenja so bila preparirana in restavrirana, nekatera so dali kopirati in so nekateri lastniki za ceno kopije prepustili original muzeju. Lesena poslikana znamenja v Poljanski dolini so danes edini živi ponarejeni ostanek več stoletij starega ljudskega izročila in jih doslej še nihče ni v celoti obdelal, niti etnografsko niti umetnostno zgodovinsko, čeprav so nekatere stare ljudske šege v Poljanski dolini še danes tesno povezane z lesenimi poslikanimi znamenji. Razstavno gradivo je bilo razdeljeno v tri skupine. V prvo, številčno najmočnejšo, so uvrstili pogrebna

ŠT. JURIJ 6

JOŽE SEVER

SKLEDNIK

PO 1553/1977

znamenja tkim. kerlejše. Druga skupina je zajemala znamenja, ki jih postavljajo sorodniki ali znanci tragično umrlim, tretja pa znamenja nabožne vsebine.

Zanimivo je znamenje, ki je bilo postavljeno l. 1816 v spomin domačinu iz Volake, umrlem od lakote. V Čabračah, Suši in Volaki pripovedujejo, da je nesrečnež pred smrtjo jedel travo in je tudi na znamenju upodobljen s travo v ustih.

Razstava in delo zanj pomeni muzeju uvod v širšo zasnovano raziskovanje lesenih poslikanih znamenj. Urediti pa nameravajo še kovaško zbirko, za katero so že dobili nekaj predmetov.

Mestni muzej v Idriji ima etnografski oddelek sicer v načrtu, ne more ga pa urediti, ker zanj nima prostora. Za prikaz čipkarstva ima zbranega precej gradiva, drugih predmetov pa manj. Vodstvo muzeja se pritožuje, da je v zadnjem času tam veliko privatnikov, ki odkupujejo etnografske predmete in jih odnašajo drugam; zaradi tega muzej ne dobi več ničesar v dar, za odkupe pa nima dovolj denarja.

Kamniški muzej v gradu Zaprice je bil ustanovljen l. 1962 za prikaz zgodovine in razvoj mesta Kamnika z okolico. Pred dvema letoma je bil odkupljen del znane Sadnikarjeve zbirke in tako položen temelj etnografski zbirki kot samostojnemu oddelku. Ta naj bi prikazoval življenje na območju nekdanjega kamniškega okraja, današnje kamniške in domžalske občine. V delovnem načrtu je raziskovanje značilnosti posameznih okolišev. Tako so npr. v Tuhinjski dolini zanimivi primerki ljudskega stavbarstva, zlasti gospodarska poslopja. Motnik je nekdanj slovel po usnjarskih obrtnikih; ohranjena je še stara usnjarska delavnica z vsemi orodji in preprostimi stroji. Komendske lončarje so dobro poznali še do zadnje vojne; zdaj je tam velika lončarska delavnica. V Moravški dolini najdemo ostanke delavnic črne keramike. Za vasi okrog Domžal in v hribih nad Moravčami do Črnega grabna je značilno pletenje slamnatih kit, česar ni nikjer drugod v Sloveniji. Eno najbolj zanimivih območij pa je Velika planina, kjer je še ohranjeno planšarstvo in starinski pastirski stanovi ovalne oblike.

Sadovi raziskovalnega dela so številni nanovo pridobljeni predmeti in zlasti tri občasne razstave: Materialna kultura Moravske doline (v Moravčah), Slamninarska obrt na Kamniškem (Domžale, Bled) in "Planšarstvo na Veliki planini" (Kamnik, Kranj).

V. Šentvid pri Stični 1950

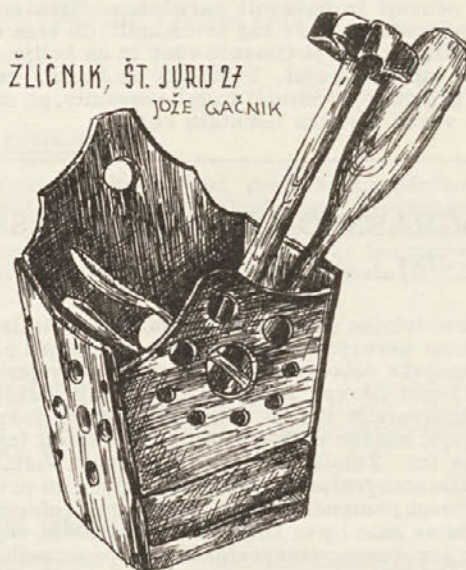

"Še ga nesem, še ga nesem, pa ga tebi
še ne dam"

Notranjski muzej v Postojni je v zelo težkem položaju. Zadnjih dve leti je dobival denar le za najnujnejše izdatke, delo mu ovira skrajno pomanjkanje prostorov in etnografski oddelek je brez etnografa. Etnografska zbirka obsega okoli 300 predmetov, nekaj je stalno razstavljenih. Razstavo so l. 1965 preuredili. L. 1966 so nameravali temeljito raziskati Pivško kotlino, pa so morali načrt opustiti, ker zanj ni bilo denarja. Iz istega razloga tudi pozneje niso mogli iti na teren raziskovat in zbirati predmete, kaj šele, da bi jih odkupovali. Tudi

razstav niso mogli prirejati. Zato je vse, kar so lahko naredili, konzerviranje in prepariranje muzejskih predmetov.

Pokrajinski muzej v Celju nadaljuje delo nekdanjega Mestnega muzeja, ki je imel že v času med obema vojnama v svojih zbirkah nekaj etnografskih predmetov. Večino predmetov pa so nabrali na terenskih raziskovanjih po vojni; žal so morali v zadnjih letih s tem prenehati. Zbirka obsega zdaj čez 2500 predmetov, od tega čez 900 s celjskega območja, drugo pa so iz izvenevropskih dežel, povečini dar celjske rojakinje Alme Karlinove. Kot tehnično dokumentacijo ima muzej čez 155 fotografij, ok. 260 tehničnih risb, 122 diapozitivov, 2 magnetofonska trakova posnetkov ljudskih pesmi in neobjavljene zapiske s terenskih raziskovanj, zlasti v Gornjesavinski in Zadrebški dolini.

Za etnografsko zbirko skrbi kustos za umetnostno in kulturno zgodovino, ker je muzej brez etnografa. Zaradi dolgotrajnega obnavljanja Stare grofije že od l. 1961 ni bilo stalne etnografske razstave, ampak so vsi predmeti v depojih, razen kadar muzej z njimi gostuje drugod. Tako je l. 1967 sodeloval s svojimi primerki na razstavi "Slikarstvo na panjskih končnicah", ki jo je priredil Slov. etn. muzej v Ljubljani in posodil svoje predmete za razstavo o potovanjih Alme Karlinove okoli sveta, ki jo je ljubljanski muzej postavil v gradu Goričane pri Medvodah.

Muzej skrbi za to, da javnost iz časopisov, predavanj in preko televizije izve od časa do časa o zanimivostih etnografskega oddelka (prim. članek o panjskih končnicah v Celjskem zborniku 1967).

Tudi Pokrajinski muzej v Kopru vse doslej ni imel primernih prostorov za stalne etnografske razstave ampak se je moral zadovoljiti z občasnimi. Šele v l. 1968 je dobil večje galerijske prostore in bo mogel prirejati večje tematske razstave vsako drugo ali tretje leto. Prvo, "Ljudska umetnost v slovenski Istri", so že začeli pripravljati. Odprta bo l. junija letos. L. 1967 so v ta namen opravili veliko terenskega dela ter evidentirali vrsto etnografskih spomenikov in predmetov v vaseh koprškega zaledja. V zvezi z razstavo bodo letos odkupili nekatere že evidentirane predmete, česar doslej zaradi neznatnih denarnih sredstev niso mogli. Razen tega so deset dni raziskovali nošo v slovenskih vaseh tržaške okolice.

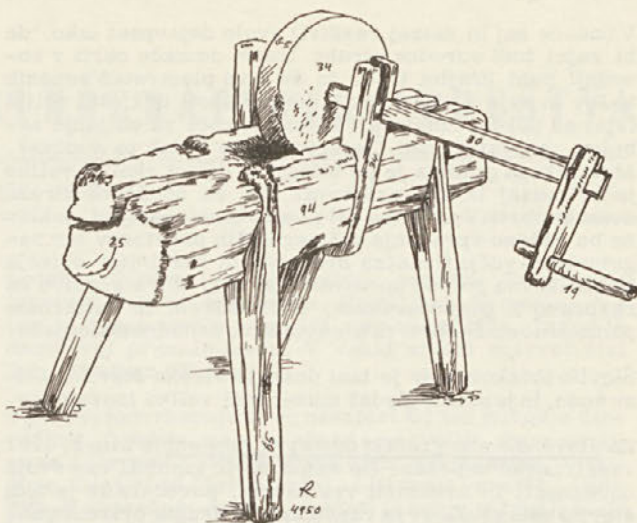
Pokrajinski muzej v Mariboru v l. 1967 ni opravil nobenih etnografskih del, ker ni imel denarja za ponovno nastavitve etnografa. Pač pa so drugi sodelavci skrbeli za tekoča dela kot so npr. vzdrževanje predmetov, nabavljanje strokovne literature, manjše preureditve v zbirki idr.

Pokrajinski muzej za Pomurje v Murski Soboti ima obsežen delovni načrt za svoj etnografski oddelek. Predvsem naj bi evidentirali predmete na terenu in ogrožene odkupili oziroma zaščitili ter sistematično raziskovali posamezne panoge ljudskega življenja na svojem območju. Razentega naj bi redno opravljali vsa tekoča dela v zvezi z nabavljanjem predmetov, dopolnjevali knjižnico s strokovno literaturo, v celoti uredili etnografski oddelek ter izsledke raziskav objavljali v študijah in člankih. Lepo zamišljeni načrt je bilo mogoče le delno uresničiti, ker je kustodinja za etnografijo hkrati ravnateljica muzeja in ji strokovno delo ovirajo upravni posli.

Muzej si zlasti prizadeva, da bi čim več etnografskih predmetov evidentirali in odkupili, ker je Pomurje (razen Koprškega) eno tistih območij Slovenije, kjer so najbolj ogroženi. Domači in tuji prekupčevalci, posamezi ali v skupinah, hodijo po vaseh, kupujejo etnografske predmete s tujo valuto (zlasti v okolici Vidma v Prlekiji in ob avstrijsko-jugoslovanski meji v Pomurju) in razstavljene spravljajo v tujino, kjer jih renovirajo in drago prodajo. V l. 1967 je muzej odkupil ok. 70 kosov tekstila in slik na steklo, ki so za tuje prekupčevalce najbolj vabljive in jih s tem rešil.

V etnografskem oddelku je zdaj llooo predmetov, od tega jih je ok. 300 v razstavnih prostorih, kjer je prikazana ljudska obrt in domača dejavnost, poljedelstvo, vinogradništvo, prehrana in likovna umetnost. V načrtu je, da bo etnografski oddelek dobil še tri razstavne prostore, ker so sedanji premajhni.

V okviru terenskega in raziskovalnega dela je treba omeniti zbiranje podatkov za vprašalnico etnološkega atlasa Jugoslavije ter sodelovanje pri izdaji zbornika "Etnografija Pomurja" (o njej smo že poročali v zadnji številki, op.ur.), v "Vodniku po Pokrajinskem muzeju" in v madžarskem koledarju (prispevek "Vas Motvarjevci nekdanj in danes"). Razen tega je pomembno še sodelovanje pri renoviranju rečnega mlina na rokavu Mure.

DOB 34. FRANC ŠTRUS, BRÜSNICA

V. Šentvid pri Stični 1950

s Piranom. Delo nameravajo v prihodnjih letih razširiti in dati prekopirati vse votivne slike po raznih cerkvah v Sloveniji, ki so v zvezi s pomorstvom.

Posavski muzej v Brežicah je nameščen v brežiškem gradu, kjer je ob preureditvi l. 1966 dobil tudi etnografski oddelek večje prostore, tako, da je mogel razstaviti dobršen del gradiva, ki je bil prej v depojih. Stalna muzejska razstava je postavljena po zamisli arh. Fr. Filipčiča, ki se je trudil, da bi bili predmeti predstavljeni preprosto, nazorno, da bi razstavni prostori ne bili prenatrpani in da bi izbrano gradivo učinkovalo prepričljivo tako po dokumentarni kot estetski plati. Razvrstili so ga v sedem skupin: 1) poljedelstvo, lov in izdelki domače obrti od druge polovice 18. stol. do konca 19. stol.; 2) oprema kmečke "hiše" in kuhinje; 3) izdelki domačih lončarjev od začetka 19. stol. do danes; 4) platnarstvo, tkalstvo in razvoj razsvetljave; 5) razvoj kovinske obrti medicinarstva in pletarstva v 19. stol.; 6) umetnost v kmečkih domovih; 7) razvoj vinogradništva v desetletjih pred katastrofo, ki jo je tem krajem prizadela trtna uš, in po njej. - Mnogo razstavljenega gradiva je muzej zbral v preteklem desetletju, v minulem letu pa le prepariral, inventariziral in pripravil za stalno razstavo. Sicer pa je skupaj z vodstvom osnovne šole na Raki poleti 1967 zbiral etnografsko gradivo v šolskem okolišu Raka. Podobno akcijo bo izvedel letos še v kakšnem drugem kraju.

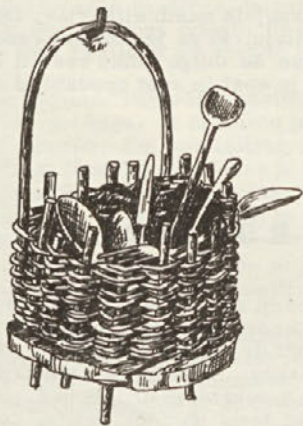
Občasne razstave ni bilo nobene, pač pa je brežiški muzej prispeval izbrane predmete lončarske zbirke za razstavo "Lončarstvo na Slovenskem".

Razen tega je etnografski oddelek pripravil scenarij za televizijsko oddajo "Oživele kronike", ki je bila na sporedu 11. nov. 1967. Precejšen del oddaje je bil posvečen etnografskemu gradivu v muzeju.

Ribniški muzej v Ribnici na Dolenjskem je po vojni ustanovilo krajevno Muzejsko društvo, da bi v njem zbralo in prikazalo suhorobarsko in lončarsko domačo obrt, ki je v povojnih letih začela vidno usihati. Muzej bi bilo mogoče takrat udobno namestiti in tedaj še stoječem gradu, ki je bil med vojno poškodovan, a bi se ga dalo popraviti. Vendar so ga l. 1947 do tal porušili in je bil obnoven le del obzidja, v katerem ima muzej tri skromne, majhne razstavne prostore brez depojev in delavnice. Tudi s finančnimi sredstvi so težave.

Posebnih razstav muzej lani ni prirejal, le med ribniškim festivalom l. - lo. sept. je bilo zadnja dva dni na muzejskem hodniku prikazano izdelovanje glavnih zvrsti lesne domače obrti in lončarstva. Ker je to vzbudilo veliko zanimanja, bo ponovljeno tudi v tem letu ob primernih priložnostih.

ŽLIČNIK, VINO 2 - ŽITNIK JOŽEF
(IZ BEK SPLETEN)

Pomorski muzej "Sergej Mašera" v Piranu je žel. 1966 začel pripravljati zbirko ljudskega slikarstva, ki zadeva pomorstvo Pirana v zadnjih 200 letih. Delo so nadaljevali tudi v l. 1967. Za to zbirko so dali kopirati 15 slik iz cerkve Marije Strunjanske, kije prava majhna galerija takih slik in 2 slike iz Boke Kotorske, ki so v zvezi

V bodoče naj bi muzej razširil svojo dejavnost tako, da bi zajel tudi sorodne stroke lesne domače obrti v sednji Suhi krajini (kjer je še živo pletarstvo senenih košev in cajn z vitro), po Bloški planoti in Loški dolini (kjer so nekdanje izdelovali lesene obroče za obijanje za bojev, po vaseh nad Cerknico in po Rutah pa sodčke). Muzejskega gradiva je po bližnji in daljni okolici veliko in bi muzej lahko raziskoval tudi že opuščene stroke domače obrti. Vendar so vsi ti načrti neizvedljivi, dokler ne bo rešeno vprašanje primernejših prostorov ter zagotovljena večja finančna sredstva za razširitev muzeja in strokovno pomoč upravniku, ki zdaj zbira gradivo za razpravo o gospodarskem, sociološkem in kulturnem pomenu domače obrti za prebivalstvo zahodne Dolenjske.

Število obiskovalcev je lani doseglo visoko število, blizu 6000, in je prišlo gledat muzej tudi veliko inozemcev.

Za Slovenski etnografski muzej v Ljubljani je bilo l. 1967 vsestransko uspešno. Ne samo, da je izpolnil vse svoje obveznosti in uresničil vse načrte, povečalo se je tudi število obiskovalcev na razstavah in drugih prireditvah. V tisku in na RTV je muzej populariziral svoje delo in se uspešno uveljavil z gostovanji doma in v svetu.

Osrédnja razstava muzeja je bilo "Slikarstvo na panjskih končnicah", ki je bila odprta poleti in vzbudila veliko pozornost. Spomladi je muzej pripravil razstavo "Modeli za mali kruhek", ki je doživela otvoritev v Kranju. Končane so bile tudi vse priprave za razstavo "Lončarstvo na Slovenskem", čeprav je bila odprta šele v začetku tega leta. Muzej je nudil gostoljubje tudi drugim razstavljalcem, tako beograjskemu Etnografskemu muzeju, ki je v aprilu prikazal "Pokrivala in okrasje glave v ljudski noši Srbije"; Zvezi Lužiških Srbov Domovina, ki je z razstavo "Lužiški Srbi" v decembru podalo sliko o življenju tega najmanjšega slovanskega naroda; končno je Zveza prijateljev mladine priredila razstavo "Moj domači kraj" s predmeti, maketami, risbami itd., ki so jih izdelali učenci osemletk Slovenije.

V gradu Goričane, ki je namenjen kulturi izvenevropskih dežel, je muzej pripravil dve razstavi iz ciklusa "Svetovni popotniki in zbiralci".

Z nekaterimi razstavami je muzej gostoval tudi po drugih krajih. "Slovenske ljudske maske" so bile razstavljene v Beogradu in na Bledu, "Slovensko ljudsko slikarstvo" v Novi Gorici in na Bledu, "Slovenska kmečka noša" v Novem mestu, Murski Soboti, Slovenski Bistrici, v Laškem in na Bledu, "Modeli za mali kruhek" v Radovljici ter "Kamnita ljudska plastika" na Opčinah pri Trstu in na Bledu.

Slovenski etnografski muzej je oskrboval in dopolnjeval muzej na prostem, ki je nastal okrog Jurčičevega doma na Muljavi ter začel urejati spominsko sobo Louisa Adamiča v njegovi rojstni hiši v Praprečah pri Grosuplju.

Začela so se tudi obnovitvena dela na gradu Lisičje pri Ljubljani, kjer namerava muzej urediti depoje za svoje stalno naraščajoče zbirke.

Od terenskega dela je omeniti, da je skupina sodelavcev raziskovala okolico Trsta, posamezni sodelavci pa ljudsko kulturo v Škocjanskih hribih, drobno obrt v okolici Ljubljane, orna orodja, vas Drašiče v Beli krajini in slovensko ljudsko plastiko. Začeli so tudi s pripravami za raziskovanje zasavskih revirjev.

Izdelana je bila vsa potrebna dokumentacija z raznimi kartotekami. Povečala se je zbirka predmetov, doslej nabrane so preparirali, restavrirali in poskrbeli za redno vzdrževanje.

V l. 1967 je izšel XVIII/XIX. letnik Slovenskega etnografa in (v založbi "Obzorja") delo dr. A. Baša, Gozdni in lesni delavci na južnem Pohorju. (O knjigi bomo še poročali, up. or.)

PRIPOMBA UREDNIŠTVA

Menda se je zgodilo prvič, da je bilo mogoče na enem mestu in razmeroma majhnem prostoru podati zgoščen pa dovolj izčrpen pregled etnografskega dela na Slovenskem. Uredništvo se iskreno zahvaljuje vodstvom muzejev, da so brez oklevanja ustregli naši prošnji. Posebej se zahvaljujemo Posavskemu muzeju v Brežicah, ki je poslal tudi več fotografij svojih razstavnih prostorov. Eno smo uporabili kot predlogo za risbo imenitne plastike - panja, ki je ob teh poročilih postala kar simbol za etnografa; marljiv najbi bil kot čebela in buden čuvar spomenikov ljudske kulture. Vse druge risbe, ki jih objavljamo med tekstom, so iz arhiva Slovenskega etnografskega muzeja.

Osebnosti

Zadnje dni letošnjega februarja je v Ljubljani praznoval 85 letnico mojster Maksim Gaspari, akademski slikar, kise je "zagledal v slikovite posebnosti rodne kraja in jih oblikoval v zvezi z življenjem ljudstva" - kot pravi sam -.

(Iz kataloga Nar. galerije 1953)

in postal eden najpopularnejših naših slikarjev. Ob visokem življenjskem jubileju, ki ga je dočakal vder in čil, mu želimo, da bi se še dolgo lahko veselil lepote slovenske zemlje, ki jo je spet in spet upodabljal s tolikšno ljubeznijo.

Društvene novice

- Prvo predavanje v letošnji sezoni je bilo šele 19. jan. 1968. O "Predslovanskih snoveh v slovenskem ljudskem pripovedništvu" je govoril dr. Milko Matičetov. Dokazoval je trdoživost ljudskega izročila na primerih, ki so se ohranili pri nas in v nekaterih drugih deželah, ne da bi kdaj obstajale med temi območji kakšne zveze, ter si pojava ni mogoče razlagati drugače kot, da je preostanek kulture staroselcev.

- Na drugem sestanku 6. marca 1968 je dr. R. Hrovatin razpravljala o "Metodoloških problemih v glasbeni genetiki Balkana" in pokazal, da se na tem delu Evrope prelivajo najrazličnejši tokovi davnine in sodobnosti, vzhoda in zahoda ter se mešajo z usledinami starih kultur.

GLASNIK izdaja Slovensko etnografsko društvo v Ljubljani. - Urejuje: dr. Zmaga Kumer - Predstavnik izdajatelja in uredništva: dr. Valens Vodusek - Uprava in uredništvo: Ljubljana, Wolfova 8/II (Glasbeno narodopisni institut), tek. račun 503-8-162 - Cena izvodu 1,5 Ndin, letna naročnina 5 Ndin. - Tiska Prosветni servis v Ljubljani.